

Un espanyol sense complexos

Una vegada confirmada l'hecatombe política de Rodríguez Zapatero la vella guàrdia del PSOE ha cregut oportú fer evident la seva elegància natural i la seva elevadíssima categoria moral fent llenya de l'arbre caigut, carregant sense compassió contra aquell que cometé la imperdonable gosadia d'oposar-se a l'ortodòxia inerrable dels *barons* socialistes i allunyar-los del poder.

Per si això no fos prou, han optat també per treure's la careta de tolerància i pluralisme que els havia obligat a dissimular durant tant de temps, permetent que aflori aquell espanyol unitari i unitarista que han dut sempre a dins. Han dit, en veu alta i clara, allò que els indígenes colonitzats del *nordeste peninsular* sabem des de fa tant de temps, allò que el no suficientment castellanitzat José Borrell visqué en pròpia carn: els catalans i catalanes som ciutadans de tercera que no podrem mai optar a dirigir l'estat espanyol.

L'incombustible i incorregible Alfonso Guerra ha posat de manifest el seu progressisme en [afirmar](#) que *“sempre hi ha d'haver un canvi de generacions”* però *“que hi hagi canvi no vol dir que se li doni un plus al canvi per al canvi; és a dir que això de jovenets al poder i les dones primer no és una bona tècnica”*. Per a afegir, tot seguit que Carme Chacón *“és una persona competent (...) que té un element complicat; que en els últims anys el PSC s'ha cansat de repetir –tot i que a ella no li ho sentit mai– que són un altre partit. Si són un altre partit, realment, tenen complicat a dirigir un altre partit.”*

Per la seva banda, José Bono, després de recolzar el seu company andalús en aquest darrer punt, ha estat encara més explícit, en establir que és imprescindible que la persona que vulgui liderar el PSOE sigui *“un espanyol sense complexos”*, capaç de cridar *“Viva España”* sense vergonya.

En condicions normals, podríem demanar-nos si és possible que existeixi algun espanyol *“sense complexos”* de cap mena –ja siguin d'Èdip, d'Electra o, sobretot, de superioritat–, però coneixent els caràcters ultranacionals d'ambdós personatges, el millor que podrien fer és proposar com a futur secretari general dels socialistes espanyols una persona del tot alliberada dels grans pecats capitals. Una persona que no sigui ni jove, ni dona ni –que el gran Karl Marx ens en guard!– catalana!

El candidat perfecte? [Gregorio Peces-Barba](#), un espanyol *“sense complexos”* a l'hora de recordar amb ardiment, dia sí, dia també, els enyorats bombardeigs de Barcelona!

dimecres, 30 de novembre del mmxi

© Xavier Serrahima 2011

www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

